



Arrest

nr. 65 542 van 11 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. NAGY, die loco advocaat T. VAN OUYTSEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 19 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 20 augustus 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 5 december 1976 in de Tsjetsjeense stad Oeroes-Martan. Bij het begin van de tweede Tsjetsjeense oorlog, in 1999, vertok u samen met uw ouders naar de buurrepubliek Ingoesjetië, waar u als vluchteling leefde. U leerde er R.(...) K.(...) (O.V.x) kennen, die omwille van de oorlog eveneens uit Tsjetsjenië gevlucht was. In 2000 huwde u op traditionele wijze met hem in Ingoesjetië. In 2003 keerden jullie samen naar Grozny terug, waar jullie ook jullie huwelijk officieel lieten registreren. Uit uw verklaringen blijkt dat u Tsjetsjenië hebt verlaten omwille van de problemen van uw man. Zijn problemen begonnen toen hij op een ochtend in augustus 2005 door medewerkers van de dienst voor terrorismebestrijding, een afdeling binnen de politie, meegenomen werd omdat zij er hem op basis van een getuigenis van verdachten een emir te zijn. In 1994 was uw man tijdens een bombardement in Grozny immers gewond geraakt aan zijn voet, waardoor hij zich moeilijker kon voortbewegen. Bovendien had hij dezelfde voornaam als een bekende Tsjetsjeense emir, die van verschillende misdaden beschuldigd werd. Omwille van zijn naam alsook omdat deze emir gelijkaardige verwondingen had, werd er op basis van een tip verkeerdelijk vanuit gegaan dat uw man eigenlijk deze emir was. De medewerkers die uw man meenamen, zeiden dat ze uw man enkel zouden meenemen voor een onderzoek en beloofden hem nog die avond terug te brengen. Toen uw man de volgende avond nog steeds niet terug was, raakte u in paniek en startte u samen met zijn familie een zoektocht. Exact een week na zijn arrestatie werd uw man voor jullie appartement gedumpt. Toen uw buurman de volgende ochtend naar het werk vertrok, zag hij uw man op de oprit liggen. De buurman riep om hulp en samen met de andere burens bracht hij uw man naar jullie appartement op de vierde verdieping. Uw man vertoonde ernstige sporen van mishandeling en was er erg aan toe. Zijn hoofd was volledig opgezwollen en zijn ribben waren gebroken. Hij had een hersenschudding, wonden op zijn gezicht, rug en handen en kon zich amper bewegen. U bracht hem over naar het appartement van zijn moeder, die in dezelfde straat woonde, en verzorgde hem daar. Uw schoonbroers gingen naar de politie om klacht in te dienen tegen wat uw man overkomen was. De volgende dag werden ze echter opnieuw opgeroepen bij de politie, die hen door middel van bedreigingen onder druk zette om de klacht in te trekken en niet naar de dokter te gaan, wat ze uiteindelijk deden. Lange tijd verbleven jullie in het appartement van uw schoonmoeder omdat jullie niet meer terug durfden naar jullie eigen appartement. Na verloop van tijd bleek dit echter niet meer haalbaar, daarom pendelde u tussen het huis van uw eigen ouders in Oeroes-Martan en het appartement van uw schoonmoeder in Grozny. In het najaar van 2005 kwamen er meermaals mensen naar jullie eigen appartement op zoek naar uw man en ook jullie burens werden ondervraagd over zijn verblijfplaats. Telkens er in de buurt een incident plaatsvond, werd ook het appartement van uw schoonmoeder gecontroleerd. Eenmaal uw man aan de beterhand was, dook hij daarom onder bij verschillende familieleden. Toch werd hij zelf nog een drietal keer door de politie meegenomen teneinde hem moreel onder druk te zetten om voor hen te werken. Bij zijn eerste arrestatie werd uw man immers gevraagd om voor de politie te gaan werken, wat hij evenwel niet van plan was. In plaats van onmiddellijk te weigeren, vroeg hij echter om bedenktijd, uit angst voor zijn eigen leven en dat van zijn familieleden. De politie ging hiermee akkoord en door tussenkomst van een zekere Murat ZAZIKOV werd uw man uiteindelijk vrijgelaten. Op een nacht in oktober 2009 werd voor het appartementsgebouw van uw schoonmoeder een politieagent vermoord. Uw man en enkele van zijn vrienden waren hiervan getuige. Vanuit een auto werd op de politieagent geschoten, waarna de auto onmiddellijk wegreed. Uw man kende echter de auto en een van de inzittenden herkende ook uw man. Toen uw man en zijn vrienden merkten dat de vermoorde een politieagent was, maakte uw man zich dan ook snel uit de voeten en ging onderduiken omdat hij wist dat de politie vroeg of laat bij hem terecht zou komen. Sindsdien heeft u uw man niet meer teruggezien. Korte tijd later werd hij inderdaad beschuldigd van medeplichtigheid aan de moord en werd er eveneens beslist dat er een proces tegen uw man zou komen. Omwille van deze beschuldigingen vielen gemaskerde mannen in militaire uniformen op 27 december 2009 het appartement van uw schoonmoeder binnen op zoek naar uw man, die op dat moment ergens ondergedoken zat. Op 6 januari 2010 kwam uw oudste schoonbroer naar uw ouderlijke huis in Oeroes-Martan, waar u de laatste tijd samen met uw kinderen verbleef. Hij bracht u en de kinderen naar het appartement van uw schoonmoeder en stelde u ervan op de hoogte dat uw man naar het buitenland zou vertrekken. Jullie hadden al meermaals een visum aangevraagd, dat jullie echter telkens geweigerd werd. Na de moord op de agent vroegen jullie opnieuw een visum aan om samen het land te kunnen verlaten. Door de tussenkomst van machtige familieleden in Moskou was uw man er ditmaal uiteindelijk toch in geslaagd om een visum te verkrijgen voor zichzelf en jullie twee oudste kinderen. U bracht de nacht door in het appartement van uw schoonmoeder en de volgende dag bracht uw eigen broer u en uw twee jongste kinderen terug naar uw ouders in Oeroes-Martan. De twee oudste kinderen liet u achter bij uw schoonmoeder omdat uw man hen mee zou nemen naar het buitenland. In de lente van 2010 vielen ook in uw ouderlijke huis mensen binnen op zoek naar uw man.

U weigerde hen echter te vertellen waar uw man zich bevond. Daarop vroegen ze u om u de volgende dag aan te melden bij de politie, wat u ook deed. Daar kreeg u zelf te horen dat uw man beschuldigd werd van moord en ze ervan op de hoogte waren dat uw man vertrokken was. Ze dreigden er bovendien mee om niet enkel uw man te vinden, maar ook om u eveneens te straffen voor de daden van uw man. Na deze gebeurtenis besliste uw man dat u samen met uw twee andere kinderen naar België moest komen.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 11 augustus 2010. Vanuit Oeroes-Martan ging u samen met uw twee jongste kinderen met de auto naar Grozny, van waaruit u de trein naar Moskou nam. Vanuit Moskou reisde u met de trein via Brest door naar Polen. In Polen nam u een taxi richting België, dat u bereikte op 18 augustus 2010. Op 20 augustus 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verlaten hebt omdat uw man in Tsjetsjenië problemen had met de autoriteiten. Zo werd uw man meermaals door de politie gearresteerd en werd hij zelfs beschuldigd van de moord op een politieagent.

Er dient eerst en vooral echter opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo moet gewezen worden op een aantal belangrijke tegenstrijdigheden en ongerijmdheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aantasten. Er dient immers vastgesteld te worden dat uw man nergens melding heeft gemaakt van het feit dat hij na zijn arrestatie in 2005 nog verschillende keren opgepakt werd (CGVS, p. 11-12 en 14-15) alsook dat hij beschuldigd werd van medeplichtigheid aan de moord op een politieagent (CGVS, p. 11 en 17). Noch tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch tijdens zijn interview bij het Commissariaat-generaal heeft hij ooit gewag gemaakt van voornoemde feiten. Toen u hiermee geconfronteerd werd, wierp u wel op dat uw man deze dingen mogelijk uit angst verzwegen had (CGVS, p. 18). Ook eerder had u reeds aangehaald dat uw man bij zijn eerste interview niet alles verteld had, mede uit angst omdat zowel u als de rest van zijn familie op dat moment nog in Tsjetsjenië verbleven (CGVS, p. 11-12). Deze argumentatie gaat echter niet op. Uw man heeft vandaag immers nog steeds dichte familie in Tsjetsjenië en ook tijdens zijn tweede interview, namelijk bij het Commissariaat-generaal, heeft uw man deze problemen niet aangehaald. Hij verklaarde nochtans uitdrukkelijk dat hij zowel tijdens zijn interview bij de DVZ als tijdens zijn interview bij het Commissariaat-generaal alle redenen en problemen verteld had die aanleiding hadden gegeven tot zijn vertrek uit Tsjetsjenië (CGVS man, p. 2 en 28). Van een asielzoeker die beroep doet op internationale bescherming kan bovendien verwacht worden dat hij de autoriteiten van het land waarin hij een asielaanvraag indiende in vertrouwen neemt en hen alle informatie meedeelt die nodig is om een accurate beoordeling van de door hem ingeroepen vrees mogelijk te maken. Uw man werd overigens ook uitdrukkelijk gewezen op het vertrouwelijke karakter van de asielprocedure.

Daarnaast legden u en uw man ook tegenstrijdige verklaringen af aangaande de reden waarom hij in 2005 vastgehouden en mishandeld werd. In eerste instantie verklaarde uw man meermaals dat hij eigenlijk niet wist waarom hij meegenomen werd, misschien omdat ze een vermoeden hadden of misschien omdat hij hen niet beviel (CGVS man, p. 20). Later gaf hij echter wel aan dat hij beschuldigd werd van de moord op een omon-medewerker (CGVS man, p. 21 en 22). U vertelde daarentegen dat uw man werd meegenomen omdat hij ervan verdacht werd een emir te zijn. Op basis van een tip die de dienst voor terrorismebestrijding gekregen had en het feit dat uw man dezelfde voornaam en dezelfde verwondingen aan zijn voet had als een gezochte emir, gingen zij er verkeerdelijk vanuit dat uw man deze emir zou zijn (CGVS, p. 5-6 en 11). Toen u hiermee geconfronteerd werd,

repliceerde u dat de emir, waarmee men uw man verwarde, en zijn rebellen verschillende politieagenten gedood hadden en dat uw man hetzelfde feit waarschijnlijk omgekeerd verteld had (CGVS, p. 19). Dit neemt echter niet weg dat uw man nooit verwezen heeft naar het feit dat hij meegenomen werd omdat men hem omwille van zijn voornaam en verwondingen op basis van een getuigenis verwarde met een rebellenleider of emir. Voorts gaf uw man aan dat er tussen zijn vasthouding in 2005 en de inval op 27 december 2009 nooit iemand bij zijn moeder was langs geweest op zoek naar hem (CGVS man, p. 24). U zei nochtans dat na de moord op de politieagent in oktober 2009 uw schoonmoeder weldegelijk mensen over de vloer kreeg die haar ondervroegen en op zoek waren naar uw man, die op dat moment ondergedoken was. De volgende keer vielen ze het appartement van uw schoonmoeder binnen op 27 december 2009 (CGVS, p. 12). Tot slot werd er ook een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen. Zo vertelde u tijdens uw interview bij de DVZ dat u op 6 januari 2010 vernam dat uw man naar het buitenland was en jullie elkaar voor zijn vertrek nog in Grozny ontmoet hadden. U voegde eraan toe dat hij jullie twee oudste kinderen mee naar het buitenland nam (Vragenlijst DVZ, p. 2 nr. 3.5). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal gaf u echter aan dat u uw man na de moord op de politieagent niet meer had gezien (CGVS, p. 12). Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, reageerde u dat u inderdaad naar Grozny was gegaan, waar u de nacht had doorgebracht in het appartement van uw schoonmoeder, maar u uw man niet meer gezien had. U argumenteerde dat u waarschijnlijk verkeerd begrepen werd en alles niet juist genoteerd werd, hetzij door een misverstand, hetzij door een foute vertaling. Vervolgens zei u bovendien dat een tolk bij u thuis de verklaringen die u aflegde bij de DVZ vertaald had en u heel veel fouten had opgemerkt (CGVS, p. 15). Dit heft de tegenstrijdigheid echter niet op, te meer omdat uw verklaringen u na afloop van uw interview bij DVZ ter goedkeuring werden voorgelezen en u ook bij het begin van uw interview bij het Commissariaat-generaal aangaf dat het gehoor bij de DVZ goed verlopen was en er geen problemen waren geweest (CGVS, p. 2 en 15). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast is het opmerkelijk dat uw man geen idee had waarom hij in december 2009 gezocht werd (CGVS man, p. 16), terwijl u verklaarde dat uw schoonbroer reeds voor de inval op 27 december 2009 op de hoogte gebracht was van het feit dat er een gerechtelijk onderzoek gestart werd naar aanleiding van de moord op de politieagent en uw man hiervan beschuldigd werd (CGVS, p. 12 en 17). Het is eveneens merkwaardig dat uw man verklaarde niet te weten of hij in Tsjetsjenië ergens officieel van verdacht of beschuldigd werd (CGVS man, p. 25), terwijl u aangaf dat hij officieel verdacht werd van de moord op een politieagent, wat tevens af te leiden valt uit het feit dat volgens uw verklaringen reeds voor het vertrek van uw man uit Tsjetsjenië besloten werd dat er op basis van deze beschuldigingen een proces tegen uw man zou komen (CGVS, p. 14 en 17). Aangezien deze feiten zich allemaal afspeelden op het moment dat uw man zich nog steeds in Tsjetsjenië bevond, kon redelijkerwijze verwacht worden dat uw man ervan op de hoogte zou zijn geweest. Uw man gaf trouwens aan dat hij sinds zijn aankomst in België nog steeds contact had zowel met zijn moeder als met zijn broers in Tsjetsjenië (CGVS man, p. 5), terwijl u zelf vermeldde dat u na zijn vertrek uit Tsjetsjenië persoonlijk eveneens nog met hem in contact bleef (CGVS, p. 16 en 17). Bijgevolg kon redelijkerwijze van uw man verwacht worden dat hij omtrent al deze feiten gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu echter niet het geval was, te meer omdat deze elementen de kern van zijn asielrelaas raken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Tot slot kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die zich in de periode voorafgaand aan het vertrek van uw echtgenoot en kort voor uw eigen vertrek afgespeeld zouden hebben. Er wordt immers niet getwijfeld aan het feit dat uw man in 2005 meegenomen en gedurende een week vastgehouden en mishandeld werd. Uw man legde in het kader van zijn eigen asielaanvraag ook een aantal documenten voor die deze gebeurtenis staven. Er bestaan echter ernstige twijfels over de gebeurtenissen waarvan u en uw man het slachtoffer zouden zijn geweest in de periode na zijn vasthouding in 2005 en voorafgaand aan jullie vertrek. Zo verklaarde u dat uw man na zijn eerste arrestatie in 2005 nog een aantal keer gearresteerd werd, waarschijnlijk een drietal keer, om hem moreel onder druk te zetten om voor de politie te gaan werken. Tijdens deze arrestaties werd hij niet mishandeld en kwam hij na korte tijd telkens terug vrij (CGVS, p. 11-12 en 14-15). U slaagde er echter niet in enig document voor te leggen dat deze verklaringen staft. Verder vermeldde u dat uw man in oktober 2009 getuige was van een moord op een politieagent, maar later zelf van medeplichtigheid aan deze moord beschuldigd werd (CGVS, p. 13 en 17). Ongeacht het feit dat u niet eens de naam van de vermoorde agent kende (CGVS, p. 13), kon u geen enkel document voorleggen met betrekking tot deze moord noch met betrekking tot het feit dat uw man officieel beschuldigd zou worden van betrokkenheid bij deze moord (CGVS, p. 14). Daarnaast zei u dat gemaskerde mannen op 27 december 2009 het appartement van uw schoonmoeder binnenvielen. Bij deze inval verloor uw schoonmoeder het bewustzijn zodat de ambulance diende langs te komen, die door de burens opgebeld werd (CGVS, p. 12-13). Ook hiervan kon u het Commissariaat-generaal

geen enkel bewijs overmaken. Tot slot haalde u nog aan dat in de lente van 2010 ook in uw ouderlijke huis in Oeroes-martan mannen over de vloer kwamen op zoek naar uw man. Zij vroegen u om u de volgende dag op het politiekantoor aan te melden, wat u ook deed. Daar kreeg u ook zelf te horen dat uw man beschuldigd werd van moord en diende u een document te ondertekenen waarin u verklaarde dat u geen informatie had over de verblijfplaats van uw man (CGVS, p. 17), wat u echter evenmin kon documenteren. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, uw binnenlands Russisch paspoort en duplicaten van de geboorteaktes van uw twee jongste kinderen, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw man, R.(...) K.(...) (O.V.x), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot K. R. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat zij uit haar land van herkomst vertrokken is omwille van de problemen van haar man een geen andere persoonlijke problemen heeft gekend (stuk 5, gehoorverslag CGVS 09/02/2011, p. 11).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 53 910 van 27 december 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van K. R. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève.

2.1.1 Ter adstructie betoogt verzoeker dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) toegeeft dat er – ondanks de afname in omvang en intensiteit van de gevechtshandelingen – nog steeds menige problemen voorkomen op het vlak van schending van de mensenrechten. Verzoeker stelt dat het CGVS terecht stelt dat deze schendingen divers van aard zijn en meent dat het CGVS – ondanks de stelling dat het niet betwijfelt dat verzoeker is meegenomen, opgesloten en gefolterd – stipuleert dat verzoeker

er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er ook vandaag nog een actuele vrees bestaat omwille van de vervolgingsfeiten die hij in 2005 doormaakte. Waar het CGVS het weinig aannemelijk acht dat verzoeker op 27 december 2009 opnieuw zou worden gezocht om dezelfde reden als zijn aanhouding in 2005 stelt verzoeker dat hij niet verklaard heeft dat het om dezelfde reden zou gaan als in 2005, doch dat hij opnieuw lukraak bij elk incident zonder enige reden gearresteerd, opgesloten en gefolterd zou kunnen worden, hetgeen terecht een gegronde vrees uitmaakt. Verzoeker stelt dat hij – mede gelet op zijn opvallende fysieke handicap – sinds 2005 permanent door de ordetroepen in het oog wordt gehouden en voor de minste aanleiding door deze ordetroepen worden benaderd, dat er vervolgens in december 2009 opnieuw een lid van deze ordetroepen om het leven is gebracht en verzoeker hierover zou worden geïnterpelleerd; dat dit ook de reden is waarom de gemaskerde mannen op het appartement van zijn moeder zijn langsgesproken teneinde te informeren naar zijn verblijfplaats en dat deze gebeurtenis de spreekwoordelijke druppel is voor verzoeker, enkel en alleen al het feit dat deze mannen gemaskerd en gewapend waren verklaart voldoende, en bij verzoeker opnieuw de vrees wekt dat hij wederom ten onrechte gearresteerd, opgesloten en gefolterd zou worden, teneinde bekentenissen af te dwingen. Het CGVS heeft zelf gesteld dat deze praktijken nog steeds schering en inslag zijn in het huidige Tsjetsjenië. Voorts betoogt verzoeker dat in de verdere motivering te lezen staat dat hij niet kon vertellen waar en in wiens gezelschap hij zich die nacht bevond. Verzoeker stelt dat hij zich die nacht – zoals in het feitenrelaas van de bestreden beslissing wordt aangegeven – bij vrienden, met name in het huis van zijn vriend A.(...) in het dorp Mitsjoerin, bevond en dat hij die nacht van de feiten via zijn vriend (die telefonisch was gecontacteerd door de broer van verzoeker) op de hoogte was gebracht. Verzoeker wijst erop dat het CGVS het bovendien merkwaardig vindt dat hij na het bezoek van die gewapende mannen aan het adres van zijn moeder er toch voor opteert om in Grozny te blijven in plaats van zijn vrouw en kinderen te vervoegen in Oeroes-Martan. Verzoeker stelt evenwel dat hij op geen enkel ogenblik zijn gezin in gevaar wou brengen, dat hij immers wegens zijn letsel nog steeds mank loopt en derhalve gemakkelijk opvalt, zodat ze hem binnen de kortste tijdsperiode zouden weten op te sporen en met de vrees en het risico dat zijn gezin eveneens gevaar zou lopen. Verzoeker argumenteert dat hij – in tegenstelling tot wat gesteld wordt in de bestreden beslissing – wel degelijk op de hoogte is van het adres van zijn vrouw en twee jongste kinderen, met name Oeroes-Martan, {...}. Het feit dat verzoeker sinds zijn vrijlating in Tsjetsjenië op geen enkele manier bescherming heeft gezocht en heeft beslist om een lopende gerechtelijke procedure stop te zetten, doet bij het CGVS vragen rijzen. Evenwel dient dit aspect in de concrete context van de situatie in Tsjetsjenië geplaatst te worden. Verzoeker houdt voor dat hij toch moeilijk bescherming kan vragen bij de dienst waarvan de in 2005 vermoorde Omonagenten deel uitmaken en waarvoor hij – teneinde bekentenissen af te dwingen – gedurende één week opgesloten en gefolterd is. Dat ook het feit dat verzoeker niet naar een ziekenhuis gaat om zijn verwondingen te laten vaststellen kadert in de Tsjetsjeense mannencultuur, waar het als “niet-mannelijk en zwak” wordt ervaren om zich te laten verzorgen in een ziekenhuis. Dat bovendien bij een hospitalisatie daar de patiënt zelf dient te zorgen voor zijn medicatie en verzorgingsmateriaal, hetgeen verzoeker uiteraard op dat ogenblik niet voorhanden had. Verzoeker betoogt dat hij bij een hospitalisatie bovendien zou geconfronteerd worden met nieuwe ondervragingen door politiediensten. Verder stelt verzoeker dat de situatie in Tsjetsjenië een situatie is, waar in theorie de politiediensten dienen in te staan voor de veiligheid van de bevolking, doch waar in de praktijk weinig van deze theorie te zien is en corruptie welig tiert. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen aangaande het niet in bezit zijn van een internationaal paspoort door het CGVS als ongeloofwaardig worden beschouwd, doch dat hij niet meer dan de waarheid kan vertellen, met name dat voor hem – tegen betaling – een internationaal paspoort is geregeld en bezorgd, waarna hij het na het oversteken van de Poolse grens op aangeven van de begeleider heeft vernietigd. Verzoeker besluit dat uit al deze elementen blijkt dat er een gegronde vrees bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie.

2.1.2 Waar verzoeker in eerste instantie verwijst naar een algemene situatie in zijn land van herkomst, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167 854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. De bestreden beslissing heeft vastgesteld dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd, maar complex blijft. De gevechtshandelingen zijn evenwel sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. De commissaris-generaal erkent dat er, zoals verzoeker betoogt, nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter. Gelet op deze informatie is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing dan ook terecht heeft opgemerkt dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat

een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, waardoor een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet voldoende is.

2.1.3 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4 Verzoeker houdt voor dat hij nooit verklaard heeft dat hij op 27 december 2009 opnieuw zou gezocht zijn om dezelfde reden als zijn aanhouding in 2005. Hij stelde enkel dat hij opnieuw lukraak bij elk incident zonder enige reden gearresteerd, opgesloten en gefolterd zou kunnen worden, hetgeen terecht een gegronde vrees uitmaakt. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS zelf verklaard heeft dat hij opnieuw werd gezocht in 2009, maar niet te weten of dit te maken had met zijn aanhouding in 2005 (administratief dossier, stuk 3, p.16). Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geoordeeld dat – hoewel niet getwijfeld wordt aan het feit dat verzoeker in 2005 door gemaskerde mannen werd meegenomen en vastgehouden – verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofd ook vandaag nog een actuele vrees bestaat omwille van de vervolgingsfeiten die verzoeker in 2005 heeft doorgemaakt. Verzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofd feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat zijn vrees actueel moet zijn. Nu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet twijfelt aan de vasthouding van verzoeker in 2005, is het logisch dat hij nagaat of de gebeurtenissen die zich in 2009 zouden hebben afgespeeld, te maken hebben met de vervolgingsfeiten van 2005 en verzoekers vrees alsnog actueel is. Bovendien blijft de motivering van de bestreden beslissing niet beperkt tot de vaststelling dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker in 2009 opnieuw gezocht zou worden om dezelfde reden als zijn aanhouding in 2005. De motivering van de bestreden beslissing gaat verder en concludeert onder andere dat de vage verklaringen van verzoeker aangaande de feiten in 2009 en het feit dat hij geen enkele bescherming zocht zijn asielrelaas verder ernstig ondermijnt. Deze motivering die steun vindt in het administratief dossier is pertinent en draagkrachtig.

2.1.5 Verzoeker meent dat hij – mede gelet op zijn fysieke handicap – door de ordetroepen permanent in het oog wordt gehouden sinds 2005 en voor de minste aanleiding door deze ordetroepen wordt benaderd. De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tussen zijn aanhouding in 2005 en eind 2009, toen gewapende mannen hem op het appartement van zijn moeder kwamen zoeken, slechts gewag maakte van één incident dat hij van zijn burens zou hebben vernomen, met name het feit dat twee maanden na zijn ontvoering in 2005 op zijn vroegere appartement mensen naar hem op zoek geweest waren (administratief dossier, stuk 3, p.24). Verzoeker verklaarde voorts dat hij het gevoel had dat hij altijd achtervolgd werd en dat hij soms gestopt werd door mensen met een wagen (administratief dossier, stuk 3, p. 26). Op de vraag door wie hij dan achtervolgd werd en of dit om privépersonen dan wel de overheid ging, kan verzoeker slechts antwoorden: “Ik weet niet door wie. Die achtervolging was geen probleem. Het probleem was samengesteld uit andere punten. {...}” Wanneer verzoeker hierover verder geïnterpelleerd wordt blijven zijn verklaringen uiterst vaag. De Raad merkt op dat gelet op voorgaande de bewering van verzoeker waar hij stelt dat hij constant in het oog gehouden wordt en voor de minste aanleiding door de ordetroepen wordt benaderd een blote bewering betreft die bovendien in tegenstrijd is met zijn verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS waar hij zelf aangaf niet te weten door wie hij achtervolgd werd. Ten overvloede merkt de Raad op dat

verzoeker tevens verklaarde dat deze achtervolging niet het probleem was waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker deze achtervolging niet als onderdeel van zijn vrees beschouwt.

2.1.6 Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat in december 2009 opnieuw een lid van de ordetroepen om het leven is gebracht en dat hij hierover zou worden geïnterpelleerd. Dit was ook de reden waarom de gemaskerde mannen op het appartement van zijn moeder zijn langsgesproken om te informeren naar verzoekers verblijfplaats. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat hij niet wist waarom de diensten hem kwamen zoeken op 27 december 2009 (administratief dossier, stuk 3, p. 16 en 26). Bovendien antwoordde verzoeker op de vraag of ze hem ergens van beschuldigden dat ze enkel wilden weten waar hij was (administratief dossier, stuk 3, p. 17). De verklaring die verzoeker nu aanreikt als reden waarom hij in december 2009 zou gezocht zijn staat in schril contrast met zijn verklaringen die hij tijdens het gehoor bij het CGVS heeft afgelegd, wat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondermijnt.

2.1.7 Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat hij niet kon vertellen waar en in wiens gezelschap hij zich die nacht bevond. Verzoeker houdt voor dat hij zich die nacht – zoals in het feitenrelaas van de bestreden beslissing wordt aangegeven – bij vrienden, met name in het huis van zijn vriend Anzor in het dorp Mitsjoerin (Grozny) bevond en dat hij die nacht via zijn vriend (die telefonisch door de broer van verzoeker was gecontacteerd) van de feiten op de hoogte was gebracht. De Raad merkt op dat in het feitenrelaas van de bestreden beslissing hieromtrent het volgende wordt gesteld: “Zelf was u op dat moment niet thuis, maar u bevond zich bij vrienden ergens in Grozny. Na het bezoek van deze gemaskerde mannen ging u naar het huis uw vriend Anzor alsook naar het huis van uw oom, waar u tot aan uw vertrek, op 7 januari 2010, verbleef.” Uit deze feitelijke weergave blijkt dat verzoeker zich op het moment van de feiten ergens bij vrienden in Grozny bevond en pas nadien naar het huis van zijn vriend Anzor ging. Bovendien blijkt uit deze feitelijke weergave niet dat verzoeker via zijn vriend op de hoogte was gesteld van de feiten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt hieromtrent ook het volgende gesteld: “U kon evenmin vertellen waar en in wiens gezelschap u zich die nacht precies bevond (CGVS, p. 17-18)”. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker in antwoord op de vraag waar hij in de nacht van 27 december 2009 was, stelde dat hij in de stad was met zijn vrienden. Op de vraag waar hij zich concreet bevond antwoordde verzoeker: {...} ik kon op veel plaatsen zijn, mijn vrienden hebben wagens, we konden ons verplaatsen {...}. Op de vraag of verzoeker die nacht bij één van zijn vrienden was, repliceerde verzoeker: “Niet meteen.” (administratief dossier, stuk 3, p. 17-18). De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat verzoeker niet kon vertellen waar en in wiens gezelschap hij zich die nacht precies bevond, wat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt. De stelling dat verzoeker zich in de nacht dat hij gezocht werd op dat moment in het huis van zijn vriend Anzor bevond wordt tegengesproken door zijn eigen verklaringen tijdens zijn gehoor. Verzoeker verklaarde enkel dat hij na 27 december 2009 in het huis van zijn vriend Anzor verbleef (administratief dossier, stuk 3, p. 19). Ook de stelling dat hij via zijn vriend van de feiten op de hoogte was gebracht, vindt geen steun in het administratief dossier. Integendeel, verzoeker verklaarde enkel dat zijn broer hem het voorval heeft verteld (administratief dossier, stuk 3, p. 17) en niet dat hij via zijn vriend op de hoogte werd gebracht.

2.1.8 Aangaande het motief dat het merkwaardig is dat verzoeker na het bezoek van de gewapende mannen aan het adres van zijn moeder er toch voor opteert om in Grozny te blijven in plaats van zijn vrouw en kinderen te vervoegen in Oeroes-Martan, stelt verzoeker dat hij op geen enkel ogenblik zijn gezin in gevaar wou brengen; gelet op het feit dat hij nog steeds mank loopt en dus ook gemakkelijk opvalt zouden ze hem binnen korte tijdspanne weten op te sporen met het risico dat ook zijn gezin gevaar zou lopen. De Raad stelt evenwel vast dat het motief inzake het niet vervoegen van zijn vrouw en kinderen een overtuigend motief betreft waarbij de kritiek hierop niet kan leiden tot het gegrond bevinden van het beroep. De Raad acht verzoekers verklaringen inzake de verblijfplaats van zijn vrouw en kinderen bovendien ongeloofwaardig en wijst erop dat de bestreden beslissing terecht motiveert: “Hierbij kan nog opgemerkt worden dat het eveneens merkwaardig is dat u het adres niet kent van het huis waar uw vrouw samen met uw twee jongste kinderen nog steeds verblijft.” Immers kan niet aangenomen worden dat verzoeker, gelet op het feit dat zijn vrouw en kinderen bij haar ouders in Oeroes-Martan woonden en dat hij daar zelden is geweest, wat erop wijst dat hij er toch minstens één keer moet geweest zijn, onwetend zou zijn over het adres van zijn schoonouders, zoals voorgehouden bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 1 april 2010 (administratief dossier, stuk 3, p. 6). Het feit dat verzoeker pas in zijn verzoekschrift de straatnaam en het huisnummer van de verblijfplaats van zijn vrouw en kinderen in Oeroes-Martan kan meedelen zonder enige verklaring evenwel waarom hij nu pas dit adres aanreikt en onder de uitdrukkelijke vermelding dit, strijdig aan de bevindingen van verwerende partij, wel steeds te hebben geweten, is daarenboven een tegenstrijdigheid die de

geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over het verblijf van zijn vrouw en kinderen in Oeroes-Martan verder ondermijnt.

2.1.9 Verzoeker houdt vervolgens voor dat het feit dat hij na zijn vrijlating op geen enkele manier bescherming heeft gezocht en zijn beslissing om de lopende gerechtelijke procedure stop te zetten in de concrete context van de situatie in Tsjetsjenië dienen geplaatst te worden en dat hij toch moeilijk bescherming kan vragen bij de dienst waarvan de in 2005 vermoorde Omon-agenten deel uitmaken en waarvoor hij gedurende één week opgesloten en gefolterd is. De Raad merkt evenwel op dat dit geen plausibele uitleg is voor het feit dat hij eerst wel een gerechtelijke procedure opstart om die daarna stop te zetten. Uit zijn uiteenzetting blijkt immers niet dat verzoeker pas na het opstarten van zijn gerechtelijke procedure te weten zou gekomen zijn dat de in 2005 vermoorde Omon-agenten deel uitmaken van de diensten waar hij de procedure opstartte.

2.1.10 Verzoeker tracht voorts het motief dat: "Het is voorts opmerkelijk dat u na uw vrijlating nooit naar het ziekenhuis bent geweest of uw verwondingen door een dokter heeft laten vaststellen (CGVS, p. 22-23), vooral omdat u reeds een zwakkere gezondheid had ten gevolge van de luchtaanval waarbij u in 1994 gewond raakte (CGVS, p. 7-8, 20 en 25)." te weerleggen met de stelling dat het als "niet-mannelijk en zwak" ervaren wordt om zich te laten verzorgen in een ziekenhuis en dat een patiënt bij hospitalisatie bovendien zelf dient te zorgen voor zijn medicatie en verzorgingsmateriaal wat hij op dat moment niet voorhanden had. Ook meent verzoeker dat hij bij hospitalisatie zou geconfronteerd worden met nieuwe ondervragingen door de politiediensten. De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij gedurende drie tot vier dagen niet kon bewegen door de slagen die hij had gekregen (administratief dossier, stuk 3, p. 22), dat hij ook niet zonder pijn kon liggen en dat de zenuwpijn in zijn been hem altijd achtervolgde (administratief dossier, stuk 3, p. 23). De Raad merkt op dat uit deze verklaringen kan afgeleid worden dat verzoekers toestand ernstig was en het bijgevolg merkwaardig is dat verzoeker niet naar het ziekenhuis of de dokter is geweest. Gelet op de voorgehouden ernst van zijn verwondingen is de verklaring van verzoeker dat het niet-mannelijk en zwak is om zich te laten verzorgen in een ziekenhuis volstrekt ongeloofwaardig. Omwille van de voorgehouden ernst van zijn verwondingen kan het argument dat hij bij een hospitalisatie zelf zou dienen te zorgen voor medicatie en verzorgingsmateriaal evenmin verklaren waarom hij niet naar een ziekenhuis is gegaan. Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker met deze argumentatie alsook met het argument dat hij bij een hospitalisatie zou geconfronteerd worden met nieuwe ondervragingen door politiediensten, het motief niet weerlegt dat hij evenmin zijn verwondingen door een dokter heeft laten vaststellen. De Raad merkt daarenboven op dat de verklaringen van verzoeker naar aanleiding van het gehoor op het CGVS tegenstrijdig zijn waar hij enerzijds voorhoudt dat zijn toestand dermate ernstig is om daarna te stellen dat hij lachend naar huis terugkeerde (administratief verslag, stuk 3, p. 22-23).

2.1.11 Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij aangaande zijn internationaal paspoort niet meer dan de waarheid kan vertellen, met name dat het voor hem tegen betaling geregeld werd en bezorgd waarna hij het na het oversteken van de Poolse grens op aangeven van de begeleider heeft vernietigd. De Raad merkt op dat verzoekers verklaring aangaande zijn internationaal paspoort een loutere herhaling betreft van eerdere verklaringen, hetgeen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156 221; RvS 4 januari 2006, nr. 153 278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar hij met voormeld betoog in gebreke blijft.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1 Verzoeker betoogt dat er op dit ogenblik (mede als gevolg van de recente bomaanslagen in de metro in Rusland) weinig reden is voor optimisme gelet op de voortdurende gewelddadigheden aan beide kanten. Volgens het persbureau Interfax zijn tijdens de twee oorlogen in Tsjetsjenië naar schatting 100.000 burgers, militairen en rebellen gedood, waaronder 3500 Russische soldaten tijdens de Tweede Tsjetsjeense Oorlog. Het conflict maakt tot op heden nog steeds veel slachtoffers, niet enkel door gewelddadige incidenten doch eveneens door landmijnen (volgens gegevens van Unicef en de Europese Commissie blijkt dat in 11 jaar tijd 3030 mensen zijn gedood of gewond geraakt door landmijnen). Volgens verzoeker is er bijgevolg tot op heden nog steeds een reëel risico op ernstige schade.

2.2.2 Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit gegevens van het persbureau Interfax, van Unicef en de Europese Commissie, maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165 109). De Raad stelt vast dat verzoeker met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "Subject Related Briefing" betreffende de "Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 20 juli 2009 (administratief dossier, stuk 12) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijping van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoeker door de loutere verwijzing naar het feit dat het conflict tot op heden nog steeds veel slachtoffers maakt en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3 De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van het overtollig bevonden motief, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden."

2.3. Aangezien verzoekster de middelen herneemt die ook ter gelegenheid van het beroep tegen de beslissing van haar echtgenoot werden aangevoerd en zij geen bewijs levert waaruit blijkt dat haar echtgenoot wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, kan de Raad te dezen onmogelijk een andersluidende beslissing nemen zonder het gezag van gewijsde te miskennen van het arrest dat ten aanzien van haar echtgenoot werd genomen.

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN